

CHƯƠNG BỐN

ÂM MƯU VĨ ĐẠI

Du Bội Ngọc không hề quay đầu lại, cắm cổ chạy bất cần phương hướng như nào.

Bên ngoài là một biển người lớp lớp, chàng chen người mà tiến bước.

Lớp người đứng phía trước biết rõ chàng nên tránh người nhường lối. Lớp đứng sau đâu biết chàng là ai, chàng lấn qua họ liền lấn lại. Lấn riết, Du Bội Ngọc mắt đỏ hào quang, mồ hôi vã ướt trán.

Vất vả một lúc mới chen ra gần tới bên ngoài, đột nhiên cảm thấy bên hông như có vật chi cứng cứng đâm vào, Du Bội Ngọc tức tốc vọt bắn tới trước.

Luồng thần lực trời ban cho chàng, mấy ai chịu đựng nổi, hơn hai mươi người bị chàng tông ngã lăn chiên.

Cùng lúc ấy, chàng nghe phía sau lưng mình hình như có tiếng gào khê, vừa vang lên liền tắt nghẹn, mừng tượng bị ai đột nhiên bịt cứng lấy miệng không sao la tiếp được.

Chàng lúc ấy còn lòng dạ đâu mà tra cứu xem là chuyện chi, cố chen nhanh qua khỏi bức tường người, cuối cùng rảo bước chạy mãi...chạy mãi...

Bao nhiêu ý nghĩ cứ xoay vần trong óc, Du Bội Ngọc chân vẫn rảo vội bước mà chẳng biết mình đi đâu?

Gió núi lướt qua, Du Bội Ngọc cảm thấy sau lưng mình hơi lạnh lạnh, chàng tưởng đấy là mồ hôi, quá tay ra sau định lau bớt, ngờ đâu lúc rút tay về mới chợt nhận ra là máu nhuộm ướt đỏ bàn tay.

Cho nên khi ấy, chàng mới biết rằng : nếu vừa rồi chàng ứng biến chẳng được nhanh tất đã bỏ mạng giữa rừng người bằng một lưỡi dao găm quái kì! Và hung thủ là ai sẽ vĩnh viễn không bao giờ khám phá ra?

Mồ hôi vừa mới ráo, qua ý nghĩ ấy lại lờm lượp tuôn ta!

Tâm tình chàng thật là đủ cả năm vị : chua, cay, chát, đắng, mặn bằng muôn ý niệm đập dồn, bằng bao nhiêu niềm đau chất chứa...

Mũi dao vừa rồi rõ ràng là định giết chàng, chẳng những không thể báo thù, lại còn phải nhận kẻ thù là cha, thử hỏi ai đứng trong cảnh này lại chẳng bi chẳng hận?

Nhĩ lại những diễn tiến vừa trải qua, chàng không hiểu do đâu mà mình có thể cười được một cách dễ dàng dường ấy?

Phải chăng ý chí cương quyết phục thù đã thúc đẩy, và chàng phải sống để mà báo thù, sống cho kỳ được, sống dưới mọi hình thức nào.

Chợt nghe sau lưng có tiếng chân người, Du Bội Ngọc quay phắt đầu lại...

Hai ba bóng người thoát nhanh sau những móm đá lùm cây, Du Bội Ngọc vờ như chẳng thấy, và cố ý nơi chậm bước chân hơn.

Không đầy vài bước, sau lưng chợt có tiếng khí giới rít lên trong không khí, kẹp theo ba ngọn đao sáng loáng, phân thành hai trên một dưới, xả tới, khí thế cực mạnh...

Du Bội Ngọc hơi chúm người tới, chân phải đồng thời bung ngược ra sau...

Bịch!...

Một tên đại hán trong số chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn, thân hình đã bị lộn ngược ra phía sau, thanh đao trên tay văng bắn đi một phía.

Hai gã còn lại thấy không xong, quay người định tẩu thoát.

Nhưng ý định của chúng chỉ nhóm lên, chưa kịp thi hành, Du Bội Ngọc đã xoay nhanh nửa vòng, tổng ra một quyền vào hậu tâm gã bên trái.

Bốp!...

Gã đại hán thứ hai chạy chúm tới trước thêm vài bước, nửa thân trên đột nhiên gãy gập ngược ra sau, tựa một thân tre vừa bị đốn gốc.

Gã thứ ba biết không sao chạy thoát, quay người lại vung đao chém liên...

Nhưng thế đao của gã mới khoa lên nửa vòng chưa kịp chém xuống, cườm tay đã bị Du Bội Ngọc khoá cứng không thể nhúc nhích.

Thân thủ của gã cũng đáng gọi là nhanh, tay đao vừa mất hiệu năng, tay trái còn lại liền tổng ra một quyền tự cứu...

Du Bội Ngọc chỉ khẽ rướn người lên một chút, đầu quyền của đối phương đã nằm gọn trong nách chàng.

Trên giang hồ, kể ra gã cũng là một hảo thủ, nhưng trước mặt Du Bội Ngọc, võ công của gã không khác trò múa rối trẻ con, tiềm lực chàng chỉ hơi vận lên, xương tay đã gãy rôm rốp, đau đớn thấu đất đỏ mây xanh...

Du Bội Ngọc gần gần buông tiếng hỏi :

- Mi do ai chủ sử đến đây? Nếu chịu khai ra, ta thả mi liền!

Gã đại hán nghiêng răng cười rợn lạnh :

- Người muốn biết lắm à? Nhưng vô ích, người sẽ không bao giờ biết được!

Tiếng cười vụt tắt nghẹn giữa chừng, da mặt gã đồng thời đổi thành tái dễ sợ.

Du Bội Ngọc giật thót mình, vội thò tay sờ thử mũi gã.

Nhưng trễ rồi, gã đã chết!...

Sắc mặt gã vẫn liên tiếp biến đổi, da mặt từ từ teo lại và hõm sâu cho đến hai mắt cũng thụt tuột và tựa một chiếc đầu lâu trong mộ lạnh.

Không cần đoán, Du Bội Ngọc cũng hiểu rằng gã sớm dấu sẵn thuốc độc trong miệng, loại thuốc độc ghê gớm mà Hắc Cáp Tử đã trúng phải hôm nào.

Và nội điểm ấy cũng đủ chứng minh là : ba gã đại hán chàng vừa giết chết, cũng do tên ác ma giết hại phụ thân chàng chủ sử.

Trở bước lại quan sát hai tên khi nãy, một gã lồng ngực bị nát bầy, một gã xương sống bị gãy ngang, xác đã lạnh từ lâu.

Du Bội Ngọc hơi hồi là mình ra tay quá nặng, tiếng trách của thiện lương khiến chàng buồn bã cúi đầu...

Chợt cảm thấy đôi bàn tay mình hơi ngứa ngứa, Du Bội Ngọc cho là một việc thường nên không mấy chú ý, chỉ cung mấy ngón tay gãi sơ sơ vài cái...

Chẳng ngờ càng gãi lại càng ngứa, cái ngứa như luồn sâu tận trong tim...

Du Bội Ngọc cực kỳ khiếp hãi, tự hiểu là đã nguy, nhưng hai bàn tay vẫn cứ phải gãi vào nhau, không nhịn được.

Chỉ thoáng chốc, những ngón tay sưng sỏ nhỏ nhắn của chàng đều sưng vù lên như những quả chuối cao, bàn tay từ trắng hồng đổi thành đen sạm.

Cảm giác ngứa ngáy cũng theo đó lan dần từ bàn tay lên cánh.

Vừa sợ vừa lo, Du Bội Ngọc cố gắng lượm thanh đao lên, nào ngờ năm ngón tay không còn theo sự khiển của mình, thanh đao cầm lên lại rớt tuột trở xuống...

Mím chặt môi cơ hồ rướm máu, Du Bội Ngọc vất vả lắm mới nhấc được lưỡi dao lên và bỏ mạnh xuống bàn tay của mình...

Soảng!...

Một điểm sáng từ trong bụi rậm lập tức vút ra, thanh đao Du Bội Ngọc cầm trên tay theo đó bị hất văng xa lắc.

Nơi lùm tâm mà điểm sáng vừa phát xuất, hai hán tử trường bào phủ gối, khăn đen bao kín mặt, lưng thừng bước ra...

Gã bên trái vừa cao vừa ốm, tên bên phải vai ngực nở nang, bị thêm chiếc trường bào lưng thụng bên ngoài, trông dáng gã như xuống sức bản gốc bằng nhau.

Gã ốm cao buông tiếng cười sắc sặc :

- Ngứa ôi là ngứa! Gãi lên thấy đã làm sao!

Miệng nói, hai tay gã ra dáng gãi lia.

Du Bội Ngọc tự đứng cũng bắt chước theo cử chỉ của gã, hai tay sồn sột gãi lấy nhau.

Nhưng chàng cảnh giác ngay, bàn tay phải đập mạnh lên mu bàn tay trái, chàng rít giọng :

- Rốt cuộc ta cũng trúng phải độc thủ của các người! Muốn giết ta cứ xông lên mà giết!

Gã ốm lẳng khồng lại nham nhở cười :

- Bây giờ mi mới biết trúng kế à? Lúc nãy, mi tay đánh chân đá, trong nháy mắt đã giết chết đi ba người của bọn ta, chắc là đắc ý lắm hả?

Gã lùn to cười mũi nổi lờ :

- Giờ đây, người tất đã hiểu, hai gã vừa rồi chẳng qua ta đưa đến để cho người đánh chết, bằng không, bang chúng ta đâu phải chỉ cái hạng vô dụng ấy ra làm trò cười cho thiên hạ!

Gã ốm vênh vênh nói tiếp :

- Hai bàn tay của mi bây giờ đã xưng vù lên như cái móng heo, hết xài được rồi, có sống cũng bằng như không!

Du Bội Ngọc nghiêng răng trào trạo :

- Để đạt mục đích hại người, các người không tiếc hai mạng đồng bạn mình, hành động ấy...còn có thể đội lốt con người được sao? Thật còn dã man hơn cả hổ báo!

Gã ốm cười lạnh :

- Ba tên đó chết để tận trung với chủ, chết rất vinh quang, không những chính chúng cam lòng tự nguyện, mà cho đến gia đình chúng cũng đều cảm thấy vinh hạnh!

Gã lùn buông thêm một câu thâm độc :

- Còn người! Người lại chết trong lặng lẽ trong âm thầm, cho đến bạn người, người thân cũng không tưởng là mi còn sống hay đã chết, mà cứ tưởng là sợ tội bỏ trốn mất tiêu!

Uất khí như xông trào lên mắt, Du Bội Ngọc cắn chặt hai hàm răng :

- Không ngờ, có người lang độc như lũ chủ tớ các người!...

Vụt thấy trước mặt tối sập, thân hình Du Bội Ngọc như con vượn hết đà, ngã quay lên trên đất.

Gã ốm ha hả cười lên và quay sang đồng bọn :

- Ta chém một đao, người chém một đao thử xem ai chém chết hấn nhanh hơn, thì kẻ đó thắng bằng một vò rượu ngon, chịu không?

Gã lùn gật đầu cười khoái trá :

- Trò chơi thú đấy!

Tay vung vẩy thanh đao, hai gã xông xộc tiến hai phía chàng...

Cố mở mắt ra, Du Bội Ngọc rít từng tiếng một :

- Trước khi chết, ta chắc hẳn các người chẳng lẽ hẹp lòng mà không cho ta biết rõ đây là âm mưu chi, và vị chủ sự các người là ai?

Gã ốm cao bật cười :

- Định chết còn làm quỷ sáng suốt chẳng? Đừng hòng con ạ! Vì số con đã định sẵn phải làm quỷ hàm hồ!

Gã lùn hình như có chút thương hại :

- Chẳng phải chúng ta không muốn cho mi chết, mà thật sự cái nguyên uỷ bên trong, chính chúng ta cũng mù tịt!

Vừa tròn câu nói, người gã bỗng nhảy dựng lên như chạm phải điện, bấp thịt trên mặt giật giật liên hồi chứng tỏ đang gặp chuyện chi sợ hãi.

Quả nhiên, gã mấp máy môi một lúc mới thều thào lên thành tiếng :

- Rắn...rắn! Eo ôi...

Theo ngón tay gã chỉ, trên bắp đùi phải của gã rõ ràng bị hai con rắn nhỏ màu xanh biêng biếc với vảy lưng sáng ngập ngời đang bám chặt.

Trên mặt đất, hai con rắn khác đang phăng phăng phóng về phía gã ốm.

Thân pháp của gã ốm lủi nhanh không kém chi rắn thoát người tránh tuốt ra xa, còn thuận tay vớt lại một đao vào mặt tên lùn nói vọng lại :

- Ta sẽ hết lòng bảo trợ gia quyến người, người yên tâm!

Tay bụm lấy mặt đầm đìa máu đỏ, gã lùn còn cố cất tiếng cười thảm nào :

- Cám...cám ơn bạn! Tôi vì chủ mà hy sinh, thật vinh hạnh!

Thân hình gã theo lời nói từ từ đổ rục xuống. Gã ốm đã vọt xa hơn trượng ngoài, thân ảnh chớp lên lần cuối rồi mất hút.

Du Bội Ngọc nằm im trên mặt đất theo dõi cục diện mà mồ hôi xối ướt mình.

Trước mắt chàng lại lần nữa tối xầm, thân hình như từ từ chìm sâu xuống, sâu xuống mãi một nơi không chạm đáy. Và cuối cùng, chàng không còn biết gì nữa.

oOo

Ánh dương quang chìm dần về phía tây.

Sương chiều từ từ bốc lên ngự trị mặt đất. Tuy trời đã vào hạ, nhưng gió đêm vẫn lành lạnh thê lương như hơi hám của mùi chết chóc.

Khi Du Bội Ngọc tỉnh lại, cảm giác đầu tiên đối với chàng là hai bàn tay mình như bị nhiều mũi đinh đóng chặt và tri giác in hình đã phục hồi trên cánh tay tê chết vủ chất độc.

Sự ngứa ngáy khủng khiếp tuy không còn nữa nhưng tay vào đấy là một sự nhức nhối khó tả.

Vội mở choàng mắt ra, giữa màn sương đùng đục, chàng nhìn thấy một bóng người đang đứng trước mặt chàng bất động, mái tóc trắng như cước không ngớt lay động trong gió lạnh.

Chàng mừng rỡ kêu lên :

- Mai...lão...

Nhưng miệng chàng đã bị tay lão bịt chặt lại và giọng khàn khàn ẩn nhiều trù mẫn của lão vang khê bên vành tai :

- Đứng động đây! Ta hiện đang chờ Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Bang, Tiểu Điểm của ta hút độc cho công tử! Chỉ cần hút hết chất độc ra ngoài, công tử sẽ vô sự ngay!

Du Bội Ngọc dời ánh mắt xuống hai bàn tay mình, thấy bốn con rắn nhỏ xanh, trắng, rằn ri, và một con lấm tấm điểm hoa bạc đang chia nhau gặm chặt đôi tay mình...

Chàng hiểu ngay danh từ Tiểu Thanh, Tiểu Bạch... mà lão ăn mày vừa nêu là tên của chúng.

Mai Tứ Mảng ánh mắt nhìn chúng như một vị cha nhìn lấy bảy con và hướng sang chàng cười hỏi :

- Công tử thấy chúng có dễ thương không?

Du Bội Ngọc gật đầu với cả lòng mình.

Mục kích quá nhiều thủ đoạn độc ác của con người, đem so sánh với hình thù gớm giếc của bốn con rắn trước mắt, Du Bội Ngọc nhận thấy chúng vẫn dễ mến hơn con người nhiều.

Mai Tứ Mảng cười tiếp nói :

- Bao nhiêu năm nay, chúng không những trở thành bạn thân, là con, mà còn là đồng chí của ta nữa đấy! Tuổi già rồi, tay chân không còn nhanh nhẹn nữa, nhưng chúng đều còn trẻ lắm!

Thốt đến đây, lão không dần được chuỗi cười của tên địch lúc nãy bị rắn cắn, khoé mắt không khỏi khê nhếch một nụ cười, nụ cười thật sự từ sau cơn thảm biến.

Mai Tứ Mảng nheo mắt nhìn chàng :

- Bây giờ chắc công tử cũng đã hiểu, danh hiệu của lão ăn mày cũng do chúng mà nên!

Chợt nhớ đến hai tên địch lúc nãy thân thủ đều phi phàm, một ý niệm vụt thoáng trong đầu Du Bội Ngọc...

Võ công của chúng vào bậc ấy, tất phải là hạng hữu danh trên giang hồ, Mai Tứ Mảng là tay phiêu bạt khắp cùng thiên hạ, kiến thức rất bao la, không chừng có thể hiểu chúng là ai.

Chỉ nhìn vào ánh mắt của chàng, lão cao thủ Cái Bang đã hiểu chàng nói gì nên thở dài nói tiếp :

- Gã là ai, vốn ra ta có thể biết được chân tướng của gã, tiếc thay tên đồng bọn chó chết của chúng chẳng những bằng một đao chém chết đồng bọn của mình để bịt miệng, lại còn huỷ cả dung mạo, chẳng cho đối phương nhìn ra, lòng lang tay độc chừng ấy thật là ít thấy!

Du Bội Ngọc buồn bã nhắm mắt lại, tia mối manh vừa loé lên lại vụt tắt mất.

Mai Tứ Mảng chậm chậm cất lời :

- Bọn người này chẳng những thủ đoạn lang độc, kế hoạch chu đáo mà cho đến hành sự cũng vện khéo khác thường! Lúc này ta lục soát khắp người gã, chẳng tìm ra được vật gì hòng phán đoán thân phận của gã!

Vụt khom sát người xuống, lão quan sát hai bàn tay Du Bội Ngọc một lúc và khẽ huýt sáo lên một tiếng...

Bốn con rắn nhỏ lập tức rời khỏi bàn tay của Du Bội Ngọc, nường theo ống chân của Mai Tứ Mảng bò tuốt lên đầu vai lão.

Mai Tứ Mảng cười khì khì :

- Một lăm hả các con? Về nhà mà ngủ nhé!

Bốn con vật dường như biết nghe tiếng người, ngoan ngoãn bò ra sau lưng chủ và chui tót vào chiếc túi vải.

Xoa hai bàn tay, lão ăn mày cười với Du Bội Ngọc :

- Cũng may! Chết độc gián tiếp từ da truyền vào cơ thể, nên độc tố dù phát tác nhưng có phần suy nhược, bây giờ không còn gì đáng ngại nữa!

Du Bội Ngọc chẳng hề hé răng một tiếng cảm ơn. Chàng nghĩ rằng, một cái ơn to tát dường ấy mà chỉ cảm ơn suông bằng vài lời e rằng mỗi miệng quá! Cứ lặng khắc sâu vào tâm khảm, nó quý hơn muôn vạn lời!

Mai Tứ Mảng hình như rất cao hứng, kẹp xốc chàng vào nách bô bô nói tiếp :

- Hội Huỳnh Trì hiện giờ chẳng biết đã xong chưa, nếu như đã xong, bang chủ hẳn đang chờ công tử đấy! Chúng ta quay về xem!

Nhưng Du Bội Ngọc cương quyết lắc đầu :

- Vãn bối không đi được!

Mai Tứ Mảng tròn xoe mắt :

- Công tử! Công tử chẳng muốn gặp bang chủ của lão à?

Du Bội Ngọc nhếch môi cười thắm :

- Hiện giờ, quanh người vẫn bối, vô số kẻ ác danh theo dõi, có thể hạ độc thủ vẫn bố bất cứ lúc nào, nếu vẫn bối quay về, e liên lụy cho người!

Mai Tứ Mảng nhếch môi cười lạt :

- Hồng Liên bang chủ là hạng người sợ liên lụy hay sao?

Du Bội Ngọc đành lặng lẽ thở dài nhắc bước...Mai Tứ Mảng cười hề hề vỗ nhẹ vào đầu vai chàng :

- Lúc này, khi ta hút độc thương cho công tử, nghe nơi hội trường tiếng vang hô vang động, có lẽ nghi lễ minh thệ đã kết thúc, giới võ lâm lại được hưởng bảy năm trong cảnh thái bình.

Du Bội Ngọc bật cười lên chua chát :

- Có thật trong cảnh thái bình không?

Lơ mắt nhìn sững chàng một giây, lão ăn mày vụt hội ý thở dài :

- Mong rằng được như thế!

Hai người đi không mấy chốc, hội trường đã xa xa hiện trước tầm mắt, đèn lửa giăng giăng khắp chốn nơi, tiếng hoan hô cứ chốc theo hơi gió vọng lại.

Du Bội Ngọc tưởng chừng như mình đang lạc lõng giữa một thế giới khác biệt, mà ánh sáng và tiếng cười không bao giờ có trên cuộc đời mình.

Mai Tứ Mảng mắt mờ màng nhìn về phía hội trường :

- Đại hội năm nay xem ra náo nhiệt hơn năm xưa nhiều! Tham dự đại hội này đã sáu kỳ rồi nhưng chưa lần nào lão hồ mất cuộc vui rượu vui vậy sau đại hội như lần này, mà...hình như ta cũng không sao hứng nổi!

Du Bội Ngọc tò mò :

- Sau đại hội còn có tiệc liên hoan nữa à?

- Tiệc mục đó tất nhiên không thể thiếu được!

- Nhưng vấn đề rượu thịt...

Mai Tứ Mảng nhoẻn miệng cười :

- Quần hào mỗi lần tham dự hội kỳ, đều có mang theo rượu thịt từ nhà đến, và khi đại lễ xong, đều ngã tiệc ngay trên đất, tìm đôi ba bạn thân, nhóm ngọn lửa hồng, cùng nhau chè chén vui say cho đến sáng!

Trên khuôn mặt khô cằn, bỗng bừng lên niềm hứng khởi, trẻ trung, lão cười nhẹ nổi lờ :

- Những kỳ đại hội đó thật khiến người khó mà quên được, đâu đâu cũng lửa đỏ reo vui, đâu đâu cũng tiếng hò tiếng hát, đâu đâu cũng rượu chốc mâm mời...Ôi! Ta đã già rồi! Những ngày vui tươi ấy, e rằng ta không còn dịp để hưởng nữa!

Du Bội Ngọc đáp qua tiếng thở dài cảm khái :

- Những kỷ niệm còn sót lại, bao giờ cũng đẹp!

Mai Tứ Mảng nhẹ gật đầu :

- Phải lắm! Nhờ những kỷ niệm đẹp còn giữ trong ký ức đó mà con người mới kéo dài được cái nếp sống tịch mịch của lúc về chiều, của những ngày già tuyết đơn côi!

Câu nói của lão ăn mày vô tình khơi động lại những kỷ niệm êm đềm ngày cũ của chính mình, Du Bội Ngọc mím môi để cố nuốt một cái gì cay cay vừa dâng lên cổ họng.

Mãi vui câu chuyện, hai người đến căn lều Cái Bang tự lúc nào cũng không hay.

Bên trong lều, ánh đèn le lói hắt ra, hai người vừa đặt bước đến hông lều, lập tức một tiếng quát khê từ trong ấy vang ra :

- Ai?

Thanh âm thật trầm mãnh uy nghiêm, không phải là giọng của Hồng Liên bang chủ. Mai Tứ Mảng, Du Bội Ngọc chưa tròn niềm kinh ngạc, tiếng nói của Hồng Liên bang chủ đã sang sảng cất lên :

- Phải Mai tứ gia đấy không? Có tìm được chú dê con lạc lối của chúng ta về không?

oOo

Trong ngôi lều rộng bát ngát, chỉ duy nhất một ánh đèn bập bùng. Qua ánh đèn lay động, chiếc bóng của Hồng Liên bang chủ trải dài trên nền đất...

Tiếng cười bên ngoài lều cứ chốc lát vang lên càng tương phản cái không khí vắng lạnh bên trong lều.

Ngồi bên cạnh chàng là một lão đạo, sắc phục màu huyền, mày cao mắt tía, mây chỉ tóc mai, râu năm chỏm suôn đuột, uy vũ phi phàm.

Ánh mắt ngời ngời của lão từ dưới đôi mày xếch ngược bắn thẳng vào mặt Du Bội Ngọc, khiến chàng không khỏi cúi đầu né tránh.

Hồng Liên Hoa mỉm cười cao giọng hỏi :

- Chung quy rồi Du huynh cũng trở lại, Du huynh có biết vị này chăng?

Du Bội Ngọc nhẹ gật đầu :

- Côn Lôn chưởng môn nhân!

- Nhân lực của Du huynh ghê nhỉ! Lúc này, Thiên Cang đạo trưởng chẳng hề thốt một tiếng, thế mà Du huynh vẫn nhận ra!...

Và quay sang Mai Tứ Mảng, vị bang chủ Cái Bang nói tiếp :

- Du huynh đã trúng độc chi? Kể hạ độc là ai?

Mai Tứ Mảng kính cẩn khẽ cúi đầu :

- Kể hạ độc lai lịch không rõ được, và hạ bằng loại độc gì, thuộc hạ cũng không sao đoán ra, nhưng khá may là...

Chẳng kịp để lão cao thủ Cái Bang dứt lời, Thiên Cang đạo trưởng chợt xê mình đến chàng họ Du, tay nhanh như thoi đưa, điểm dọc tử huyết Đại Lăng nơi cườm tay Du Bội Ngọc lần thẳng lên các huyết : Nội Phu, Giác Sử, Khúc Trạch...

Trong khoảnh khắc đã điểm đủ mười hai huyết trên hai cánh tay của chàng. Tay trái Thiên Cang đạo trưởng đồng thời nhét vào miệng chàng một loại thuốc nhỏ, miệng lại bảo :

- Trong nửa giờ không được động đậy!

Thời gian điểm đủ mười hai huyết, nhét thuốc vào miệng đối phương, buông tròn câu nói và trở về chỗ ngồi, người chưởng môn nhân phái Côn Lôn hoàn thành không hơn một chuỗi cười vui vẻ của ai đó vang lên ngoài lều.

Du Bội Ngọc dương tròn đôi mắt với một dáng sắc thật sững sờ.

Mai Tứ Mảng cũng kinh mang lấp bắp :

- Thế...thế ra...

Hồng Liên Hoa khẽ thở dài :

- Mai tứ gia tưởng rằng chất độc đã lấy ra hết rồi chẳng?

Mai Tứ Mảng thoáng rúng động :

- Thuộc hạ đã...đã có khám lại cẩn thận...

Hồng Liên Hoa lắc đầu ngắt ngang lời :

- Nếu không có Thiên Cang chỉ cùng Hoá Kim Đông của Thiên Cang đạo trưởng đây thì e rằng hai cánh tay của Du công tử từ đây sẽ bị phế mất.

Sắc mặt Du Bội Ngọc không ngớt biến đổi, cạnh đấy, Mai Tứ Mảng găm đầu như nhận lỗi với lời trách nhẹ nhàng của vị chủ bang mình.

Hồng Liên Hoa chợt hỏi :

- Cái người mà ta sai Mai tứ gia theo dõi đó, kết quả ra sao?

Mai Tứ Mảng đến lúc ấy mới dám ngược đầu lên :

- Thuộc hạ hỏi thăm qua hơn mười người, nhưng chẳng ai lưu ý kẻ đã la to đòi tha Du công tử lúc này là ai, chỉ có một người bảo là mừng tượng kẻ đó mặc áo đen!

Hồng Liên Hoa nhíu mày :

- Người mặc áo đen?

- Thừa phải! Mỗi kỳ đại hội, rất ít kẻ trang phục thuần áo đen. Nhưng kỳ đại hội này, theo sự điều tra của thuộc hạ, có hơn trăm vị khách áo đen lẫn lộn khắp bên trong hội trường, mà số ngoài hội trường lại càng đông, không ngoài số ngàn, toàn là những tay lạ mặt, về võ công, hình như chẳng tên nào yếu cả!

Ánh mắt đăm chiêu, Hồng Liên bang chủ lẩm nhẩm như nói với chính mình :

- Toàn áo đen... hơn một ngàn tên ...

Và day qua Thiên Cang đạo trưởng, vị bang chủ Cái Bang nói tiếp :

- Theo ý đạo trưởng thế nào?

Tay vuốt nhẹ chòm râu, người chưởng môn Côn Lôn phái đáp sau một chút trầm ngâm :

- Chất độc không tên, người cũng không tên, kế hoạch thật chu đáo, không hở một manh mối nào!

Hồng Liên Hoa gật gù :

- Đám người áo đen đó phải chẳng cũng là môn hạ Tiên Thiên Vô Cực phái?

Thiên Cang đạo trưởng khẽ cắn môi :

- Dù không là môn hạ Vô Cực, ít ra cũng liên quan!

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Nếu bảo rằng Du Phóng Hạc, Vương Vũ Lâu, Lâm Tẩu Các, những vị tiền bối anh hùng đã nổi tiếng là đức cao vọng trọng trên giang hồ, làm lên bao nhiêu việc ác độc đó thật khó mà ai tin nổi. Hiệp danh nhân nghĩa của họ mấy mươi năm nay, nhất định không thể là giả được, nhưng qua những sự kiện, nếu bảo là họ tuyệt không có một âm mưu nào, Hồng Liên Hoa này cũng không sao tin được!

Du Bội Ngọc chột rít lên :

- Tên tuy chẳng giả nhưng người thì giả!

Hồng Liên Hoa lắc đầu cười buồn :

- Ta đã nhìn kỹ diện mạo và thần thái họ, tuyệt nhiên không có một người nào có vết tích sửa dung cải dạng. Huống chi, dù họ có sửa mặt nhưng còn tiếng nói nét cười, dáng đi cũng không thể bắt chước tương tự được. Bằng không, Thiên Vân đại sư, Xuất Trần đạo trưởng là những người quen biết lâu năm với họ lại chẳng nhìn ra sao?

Du Bội Ngọc ủ rũ cúi đầu.

Lời của Hồng Liên bang chủ rất đúng. Cứ bằng vào cái kẻ giả dạng cha của chàng mà nói, từ hình dung vóc dáng cho đến điệu cười, đều như khuôn rập với cha chàng. Giả như không chính mắt thấy cha mình chết thì chính chàng cũng chưa hẳn đã phân biệt ra...

Hồng Liên Hoa phản đối ngay :

- Kẻ bị mê loạn thần trí, luôn luôn cái cử động của tròng mắt khác hẳn người thường. Trái lại, những người này nhãn thần không những ngồi ngồi trong suốt, mà cử động cũng rất tự nhiên, không giống là bị mê, càng không phải là bị bức bách!

Thiên Cang đạo trưởng chợt ngừng đầu thở dài :

- Kế hoạch thật chu mật, không một sơ hở cởn con!

Hồng Liên Hoa cũng bật thở dài theo :

- Nếu bảo rằng họ là giả thì không thể là giả được! Còn nếu bảo họ là thật thì bao nhiêu việc lạ kia phải giải thích làm sao, chẳng hạn như âm mưu ám sát Du công tử đây? Và bất luận họ do ai chủ sử, hoặc tự họ hoài dưỡng âm mưu, và chuyển này sau khi nắm được đại quyền mình chủ võ lâm, đều là một chuyện mà hậu quả khó ai thiết tưởng nổi! Huống chi, hiện nay trong thiên hạ, trừ bốn chúng ta ra còn có ai đối với họ có ý niệm hoài nghi?

Nhếch môi cười lên chua chát, vị bang chủ Cái Bang tiếp :

- Ngàn vạn năm nay, có lẽ trên giang hồ chưa bao giờ có một âm mưu vĩ đại như thế này!

Bằng sắc mặt trầm nghiêm, vị chưởng môn phái Côn Lôn chậm rãi cất lời :

- Muốn vạch phá cái âm mưu đó, vị Du công tử đây là đầu mối duy nhất để chúng ta phân lần!

Hồng Liên Hoa gật gù :

- Chính vì thế mà tính mạng của Du huynh luôn luôn trong tình trạng hiểm nguy. Nếu Du huynh đây chết rồi...

Mai Tứ Mảng lại buột miệng xen vào :

- Lão Du Phóng Hạc giả mạo đó đã nhận Du công tử là con, viện cớ gì mà giết con chứ?

Hồng Liên Hoa cười nhẹ :

- Không giết được bằng danh chánh ngôn thuận thì giết bằng ám muội, hay tạo ra một cái chết bất ngờ nào đó, tất nhiên, những cái chết bất ngờ không ai có trách nhiệm cả!

Mai Tứ Mảng lắc đầu :

- Thảo nào, lúc thuộc hạ chữa thương cho Du công tử, không thấy một ai léo hành đến ám toán. Thì ra chỉ cần có người ở cạnh công tử, kẻ địch không tiện động thủ!

Hồng Liên Hoa tiếp nói :

- Cho nên một mình Du công tử muốn rời khỏi nơi đây thật khó hơn cả lên trời. Trừ phi chúng ta...

Thiên Cang đạo trưởng vụt hỏi chần ngang :

- Hồng Liên bang chủ có biết, hiện thời đáng sợ nhất là chuyện chi không?

Hồng Liên Hoa nhú mày hỏi lại :

- Phải chăng đạo trưởng vừa nghĩ ra điều chi?

Thiên Cang đạo trưởng trầm giọng :

- Nếu chuyện này mà phát sinh, Du công tử khó mong còn sống!...

Bên ngoài trướng chợt có người cao giọng gọi :

- Thiên Cang đạo trưởng có trong ấy chăng? Minh chủ có việc với người!

Hơi biến sắc, vị chủ môn phái Côn Lôn dạn dò :

- Đừng đi đâu! Ta ra ngoài ấy một chút rồi trở lại ngay!

Nói xong, người đứng lên rảo bước ra ngoài.

Hồng Liên Hoa nhú mày nói khẽ một mình :

- Thiên Cang đạo trưởng là người xưa nay rất cân nhắc lời lẽ, câu nói lúc nãy tất nhiên có sở kiến chi rồi. Người đã nghĩ thấy điều gì kìa? Cái chuyện mà người nói đó là chuyện chi?

Mai Tứ Mảng chợt vỗ lia chiếc đầu bù của mình lẩm bẩm :

- Đáng sợ thật! Từng bao nhiêu việc đó cũng đủ đáng sợ rồi! Không lẽ còn những việc càng đáng sợ hơn nữa sao? Du công tử thật là...

Ném tia mắt xốt xa nhìn Du Bội Ngọc, lão ăn mày cúi đầu thở dài bỏ lửng câu nói.

Du Bội Ngọc thẩm nảo nhếch môi cười :

- Tại hạ cũng hiểu đang bị người dồn vào tử lộ, dù không chết cũng đến phát điên. Nhưng phải có thể nào mà có người như bang chủ đây hiểu được tại hạ, cảm thông trọn oan khiên của tại hạ, và hết lòng giúp đỡ như thế này thì dù có chết cũng khó quên!

Hồng Liên Hoa cũng chỉ biết lắc đầu than thở âm thầm...

Du Bội Ngọc chợt cất cao giọng hơn :

- Nhưng bang chủ và tại hạ vốn không quen biết, tại làm sao lại giúp đỡ tại hạ nhường ấy? Tất cả mọi người đều cho tại hạ là nói năng bậy bạ, bang chủ do đâu lại tin tưởng tôi?

- Nguyên nhân nó là đây...

Hồng Liên Hoa chậm chậm buông lời, và từ trong người lôi ra chiếc túi gấm thêu hoa rất khéo, hình như là đồ dùng của một thiếu nữ khuê các lầu son.

Khó ai ngờ được một vật dụng như thế lại ở trong người vị bang chủ rách rưới chuyên ăn quán ngủ đình.

Cho đến Mai Tứ Mảng, người thân cận của chàng cũng tròn đôi mắt.

Chậm rãi rút từ bên trong túi gấm ra mảnh giấy, vị bang chủ Cái Bang nói lời :

- Du huynh thử đọc xem thì biết!

Mảnh giấy đã rách rưới vàng úa nhưng vẫn ngay ngắn, chứng tỏ là được giữ gìn rất cẩn thận.

Mai Tứ Mảng không dẫn được tò mò, thò đầu sang đọc kè...

Bên trên mảnh giấy viết ngắn ngủi có mấy dòng :

- Du Bội Ngọc, nên tin hấn và giúp hấn!

Nét chữ thật thảo lại lơ mờ khó đọc, nhìn kỹ thì in hình dùng kim hay một vật chi nhọn đầu chấm bùn mà viết lên.

Du Bội Ngọc miệng hỏi nhưng mắt vẫn nhìn sững vào mảnh giấy :

- Là...là ai thế?

Hồng Liên Hoa buông gọn :

- Vị hôn thê của Du huynh!

Thần sắc của vị bang chủ chợt thoáng gọn nét buồn khi buông xong câu nói, Du Bội Ngọc vì bị kích động nên không nhìn thấy, chỉ thất thanh kêu lên :

- Lâm Diêu Bình! Bang chủ có quen biết nàng?

Hồng Liên Hoa nhẹ gật đầu :

- Ba hôm trước, nơi vùng phụ cận thương khấu, ta có gặp nàng đang đi chung với cha nàng và đám người Vương Vũ Lâu. Ta và nàng vốn đã quen nhau từ lâu, nhưng hôm đó, nàng nhìn ta đứng đưng như chưa từng quen biết.

Du Bội Ngọc chợt hỏi :

- Bang chủ cùng nàng quen...quen thân lắm phải chăng?

Hồng Liên Hoa cười lên trong ngượng ngạo :

- Ngẫm lại, Du công tử quả là một công tử cửa kín lâu cao, chuyện trong giang hồ không một mảy may hay biết. Lâm Diêu Bình khi mới mười ba tuổi đã xông xáo giang hồ. Sau đó cứ mỗi năm lại trốn nhà đi một lần, làm vài ba chuyện kinh thiên động địa khắp võ lâm, tên tuổi của nàng cũng khá lừng lẫy trong võ giới đấy!

Du Bội Ngọc chợt nhớ đến đôi ánh mắt cương nghị và quả cảm của vị hôn thê, nhớ cả kiếm thuật tinh vi thần tốc, nhớ cả thân hình ẻo lả như liễu mềm nhưng chứa chất một tánh khí cương cường bất khuất, chàng bất giác thở dài, buồn rầu cất tiếng :

- Nàng với tôi khác xa, có lẽ cương nghị hơn tôi nhiều!

Hồng Liên Hoa tiếp nối :

- Ta biết rõ nàng là một thiếu nữ đài hoàng, nhưng cái hôm ấy lại đổi khác. Ta hiểu ngay rằng bên trong phải có ẩn tình chi, nên chờ khi nàng sắp xếp xong nơi

trú ngụ, ta mới sai đệ tử Cái Bang ở Thương Khấu thương lượng cùng tên quản lý của khách sạn đó, cho một đệ tử Cái Bang giả trang làm một nhân viên trong tiệm. Quả nhiên, nàng nhìn thoáng qua là biết ngay, thừa cơ hội không ai để ý, nàng trao vội chiếc cẩm nang này vào túi tên thuộc hạ của bốn bang.

Mai Tứ Mãng gật gù kết luận :

- Thảo nào Thương Khấu Tống lão tứ hôm ấy hấp tấp đến tìm bang chủ dường như có việc cấp bách, té ra là để trao chiếc túi gấm lại bang chủ!

Du Bội Ngọc ánh mắt mơ màng :

- Thì ra nàng thường hay bồn tẩu giang hồ, chẳng trách ngày nọ, cơn gia biến nàng không có ở nhà!

Hồng Liên Hoa biến sắc :

- Nhà nàng có biến? Hay là phụ thân nàng...

Du Bội Ngọc tiếp ngay lời :

- Lâm Tảo Các đó tất nhiên là giả, nhưng ngày nọ...

Nhớ đến sự thay đổi thái độ bất ngờ của Lâm Diêu Bình lúc ở tại nhà mình, Du Bội Ngọc không khỏi bật thở dài giữa câu nói...

- Ngày nọ, thế mà tại hạ lầm tưởng nàng có ý hại mình, không ngờ nàng đã hiểu thấu cái lợi hại của cuộc âm mưu vĩ đại kia! Nàng tự biết rõ không còn con đường nào khác hơn là phải nhận kẻ thù làm cha mình. Và tại hạ...ngày nay phải dẫm theo bước chân nàng! Ôi! Nàng quả thật là một cô gái tuyệt thông minh!

Hồng Liên Hoa đôi mắt tư lự nhìn sâu vào khoảng tối :

- Trong những người ta quen biết, bất luận là nam hay nữ, nếu luận về trí tuệ cơ biến thì khó ai mà hơn nàng!

Du Bội Ngọc chợt thoáng nghe rúng động :

- Nhưng đám người Lâm Tảo Các lòng dạ hẳn nhiên phải có một sự tính toán, vậy tại sao họ chưa giết nàng? Tình hình ấy, rõ ràng là nàng đã bị giam lỏng, sợ rằng... sợ rằng...

Hồng Liên Hoa khẽ cười nhẹ :

- Một cô gái thông minh như nàng, tất nhiên khó ai hại được, chúng ta khỏi bận tâm nàng ở điểm đó. Với những việc mà tự nàng giải quyết không nổi, kẻ khác có lo cho nàng cũng bằng vô ích!

Đút mảnh giấy trở vào túi gấm và cất kỹ trong lòng, vị bang chủ trẻ tuổi chậm rãi nói tiếp :

- Nếu chúng ta có thể bắt được giây liên lạc với nàng, nhất định...

Chàng vụt ngưng ngang câu nói vì Thiên Cang đạo trưởng đã bước quay vào và thở dài cất tiếng :

- Lại thêm một việc phiền phức nữa đây!

Mai Tứ Mảng như chim sợ nả thất thanh hét :

- Chuyện chi thế đạo trưởng?

Thiên Cang đạo trưởng không ngớt thở dài :

- Lão họ Du đó chỉ định lão đạo làm Hộ Pháp của hội kỳ này!

- Hộ Pháp?

Du Bội Ngọc không hiểu, buột miệng hỏi.

Hồng Liên Hoa vội giải thích :

- Mỗi hội kỳ, trừ một vị mình chủ ra, còn mời thêm vị chủ trương môn của một môn phái nào đó trong số hội viên làm Hộ Pháp, địa vị dưới mình chủ một bậc. Mỗi kỳ đại hội qua, Thiếu Lâm luôn giữ ngôi mình chủ và Hộ Pháp là Võ Đang phái!

Thiên Cang đạo trưởng cười chua chát :

- Nhưng nếu lần này đề cử Xuất Trần đạo huynh làm Hộ Pháp tất nhiên hành động họ khó tránh nổi bất tiện. Côn Lôn sơn của bản đạo nơi xa xôi, xưa nay lại không hay can dự vào chuyện thế nhân, họ Du đề cử bản đạo làm Hộ Pháp tất có ý riêng của họ.

Hồng Liên Hoa cười nụ :

- Bằng với thanh vọng của đạo trưởng, dù có đảm đương cái chức vị ấy cũng chẳng uống, chẳng lẽ đi tìm cái gã Thiết Bá Vương nơi quan ngoại ấy mà đề cử?

Nụ cười trên môi vụt biến mất, chàng tiếp :

- Cái chuyện mà đạo trưởng vừa định lúc nãy đó là chuyện chi?

Thiên Cang đạo trưởng nghiêm ngay sắc mặt :

- Cái điều mà chúng ta sợ nhất hiện thời là nếu họ Du nhất quyết buộc Du công tử trở về thì làm thế nào?

Hồng Liên Hoa vội trấn kêu lên :

- A! Chuyện này...

Thiên Cang đạo trưởng trầm giọng nói tiếp :

- Nếu Du công tử theo hấn trở về, cố nhiên là ở trong bàn tay của bọn chúng, có thể bị hại bất cứ lúc nào. Nhưng là cha muốn con cùng đi, đứng vào cương vị làm con dâu thế cải lại?

Hồng Liên Hoa lắc đầu thở dài :

- Chẳng những làm con không thể chẳng vâng mà kẻ ngoài cũng không thể có lời chi chen vô được! Cha chả! Chuyện này thật nghiêm trọng, chúng ta phải có cách chi cứu vãn mới được!

Sự rối trí khiến chàng không ngớt xoa tay vào nhau, miệng lẩm bẩm :

- Làm sao đây? Làm sao đây?...

Giọng trầm ấm của Thiên Cang đạo trưởng chợt cất lên :

- Chuyện này chỉ có một con đường giải cứu thôi!

Như cũng vừa nghĩ ra được phương cách, Hồng Liên Hoa gật gù cười :

- Phải! Chỉ một cách duy nhất cứu được thôi!

Mai Tứ Mảng nôn nao hỏi :

- Bảo ...công tử trốn đi phải chăng?

Thiên Cang đạo trưởng lắc đầu trầm tư thay lời đáp.

Mai Tứ Mảng vẫn cố hỏi :

- Không chạy trốn thì làm sao?

Thiên Cang đạo trưởng nhẹ nhàng nói :

- Chỉ có cách là Du công tử mau bái một vị nào đó làm sư phụ, sư quyền muốn đệ tử cùng về luyện nghề thì đủ quyền làm cha cũng không thể ngăn cản!

Mai Tứ Mảng khen ngợi :

- Hay! Phương pháp này thật là tuyệt diệu!

Hồng Liên Hoa nhướng mắt qua Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Mừng cho Du công tử đã gặp được minh sư!

Và quay qua Thiên Cang đạo trưởng, chàng tiếp nối :

- Kính mừng đạo trưởng thu được cao đồ!

Du Bội Ngọc đứng chết đi một nơi, chẳng biết phải nên thế nào, Thiên Cang đạo trưởng cười nhẹ đáp :

- Bần đạo làm sao xứng là...

Hồng Liên Hoa cắt ngang :

- Đương kim thiên hạ trừ đạo trưởng ra, còn ai xứng đáng làm sư trưởng của Du công tử nữa? Vì vận mạng mai hậu của võ lâm đồng đạo, xin đạo trưởng chớ khước từ!

Du Bội Ngọc lập tức tiến đến trước mặt Thiên Cang đạo trưởng làm lễ ra mắt.

Ngay khi đó, từ ngoài lều có tiếng gọi vọng vào :

- Minh chủ có lệnh mời Du công tử về cho người dạy việc!

Hồng Liên Hoa nhìn chàng than khẽ :

- Thấy chưa! Hành tung của Du huynh sớm đã trong vòng giám thị của chúng, bất luận đi đến nơi nào, chúng cũng đều biết rõ!

Mai Tứ Mảng chợt nghe tay chân mình tháo rịn mồ hôi, đứng lặng một nơi, hết muốn nhúc nhích.

X